

Suskun Bakışlar

— Lebisa · 02 Mayıs 2026

Saydam bir aynaya bakıyordu;
İçinden kırılıyor,
İçinden susuyordu
Suretinde izlediğim.
Konuştuğunda anlaşılamamak
Acıtiyordu sanki yüreğini.
Kendi bakışlarında değildi
Sanki görmek istediği;
Herkes kör olmalı,
Belli ki görmekten vazgeçmekti niyeti.
Gözleri hâlâ ıslaktı;
Nemli nemli, azıcık ağlamaklı...
Derin bir suskunluk içindeydi.
Bakışlarında buzul bir ürperti,
Ötesi isyankârlıkla dolu.
Bir kabullenemeyişin çaresizliği ile
İçinden sayıklıyordu:
"Benim yüküm bu,"
Oysa ne dışarıdaki rüzgârın bir bildiği vardı,
Ne de uzun uzun baktığı aynanın söyleyeceği bir söz.
Görüyordum;
Yavaştan yerleşiyordu yüreğinin en تنها yerine.
Ve o aynadaki suret,
Hiç kimsenin bilmediği bir dil ile hıçkırıyordu.
Çünkü bakmak, bazen görmemeyi seçmekti.
Artık kimseden ne bir ses,
Ne de yüreğine bir temas istiyordu.
Kendi karanlığında,
Kendi ışığını söndüren bir yalım gibi
Sahnedan yavaşça çekiliyordu.

Lebisa

1 Mayıs 2026